The teaching of תורה - מבטלין תלמוד תורה להוצאת המת is disrupted in order to take out the dead for burial

OVERVIEW

The ברייתא in order to pay our respects at the funeral of a deceased person. This indicates that to partake in a funeral even as a spectator takes priority over תוספות. Our תוספות resolves a contradictory ruling.

תוספות asks a question:

יקשה (דבהלכות¹) [דבמסכת] דרך ארץ [זוטא (פ״ח)]

And there is a difficulty; for in [מסכת] דרך ארץ מסכת] we have learnt that – מסכת שמישי לפני חכמים² אמר רבי עקיבא תחלת תשמישי לפני חכמים

ר"ע said my initial training before the sages was in the following episode – פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי מת מצוה ונטפלתי בו τ ' מילין מילין פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי מת מצוה ונטפלתי בו τ ' מילין

one time I was traveling on a road and I found a dead person, on whom there was a מצוה to bury him⁴ and I was occupied with him, carrying him a distance of four מילין

עד שהבאתיו לבית הקברות וקברתיו -

Until I brought him to a cemetery where I buried him -

וכשבאתי והרציתי דברי לפני רבי אלעזר ורבי יהושע -

And when I came and presented my story before ר"א ור"י (these were the of ר"ע) –

אמרו לי על כל פסיעה ופסיעה כאילו שפכת דם נקי -

¹ The parenthesized word is omitted and the text reads according to the bracketed inserts.

² The following episode caused ד"ד to be more careful in שימוש ת"ח.

³ A אמות is two thousand אמות (approximately 3,000 feet).

⁴ A מת מצוה refers to anyone who dies and there are no people who are taking the responsibility to bury them. It is incumbent upon whoever comes in contact with this מת (even a כהן גדול) to bury him.

 $^{^5}$ The punishment for כרת is כרת as indicated in לקו"א פ"א (see לקו"א פ"א).

which seems to imply that ח"ח is far greater than even burying a מת מצוה (and certainly greater than the מת of a 'regular' ממ.).

מוספות answers:

ויש לומר דהתם לאו משום ביטול תורה -

And one can say that there by the story of ר"ע it was not on account of ממרא that ר"א ור"י admonished גמרא, for as the גמרא states here on the contrary that מענה המת and certainly for the burial of a מת מצוה -

אלא משום דמת מצוה קנה מקומו⁶ והיה לו לקוברו במקום שמצאו But rather the reason they admonished him so harshly was because a מת acquired 'ownership' of his place where he died, and ר"ע should have buried this מעוה in the place where he found him; and not transport him four מיל to a בית הקברות. This is what they meant that for every step that you removed him from his proper burial place; it is considered as if you were שובר.

חוספות offers an additional proof to the previous interpretation of the story with ר"ע:

רכן משמע במסכת שמחות⁸ (פרק די) דקאמר⁹ מת מצוה קנה מקומו -And this is also indicated in מסכת שמחות where it is stated that a מת מצוה acquired his place —

רברי חכמים מחוייב מיתה ¹⁰ וכן אמר רבי עקיבא תחלת תשמישי כולי - And he who transgresses the words of the sages (מת מצוה, who instituted this right for the מת מצוה) is liable for the death penalty. The פרק פרק there concludes: ¹¹ and so too said "ר" ; the beginning of my training, etc. It then cites the entire previous story. Since the story of ר"ע follows the הלכות סחוים it is evident that the story is cited to prove the הלכות מת מצוה (מת מצוה מחול השום מחול מחול השום מחול השום מחול מחו

_

 $^{^6}$ The ברייתא instituted when he divided הושע בן נון states that this is one of the ten conditions that יהושע בן נון instituted when he divided י", for the שבטים.

⁷ The reason is explained shortly.

 $^{^8}$ מסכת שמחות is one of the מסכת עבו"ז and is usually found (together with 'מסכת דרך ארץ כו' after מסכת עבו"ז מסכת ברך ארץ כו' ונסכת שמחות מסכת. It deals primarily with עניני אבלות and is euphemistically named מסכת. In our texts of מסכת. In our texts of מסכת שמחות it does not state (clearly) that ממנה קנה מקומו and certainly not that שמחות ועל דברי הכמים חייב מיתה לומה מאר מחלת 'תשמישי' ועם מסכת ד"א זוטא פ"ח (מסכת ד"א זוטא פ"ח, but rather (merely) אמר (דע תחלת 'תשמישי' מחלת 'זכותי').

⁹ This may be derived from what is written there in הלכה לג.

 $^{^{10}}$ This is stated in מסכת ברכות דף ד,ב.

הלכה לד 11.

חוספות offers a different resolution to his original question:

והרב רבי יהודה מקורבי"ל תירץ -

And the ר"י מקורבי"ל answered that there is no contradiction between our גמרא which requires המת המת המת המת המת, and the admonishment of ר"ע for his tarrying with the מצוה -

דהתם משום דביטל עצמו משימוש תלמידי חכמים קאמר דגדול שימושה יותר מלימודה: For there the reason he was admonished was because he hindered himself from serving ה"ה; that is what they meant when they admonished him, for serving the ח"ה is greater than learning the תורה. ¹² Therefore even though we are שימוש ח"ה מבטל לימוד התורה on account of הוצאת המת המוש לימוד התורה. מת מצוה אמת מצוה החרה.

SUMMARY

A מת מצוה is to be buried in the place where he is found. If one moves him, every step taken away from his original resting place is considered שפיכת דם שימוש מחוייב מיתה The מחוייב מיתה maintains that for laxity in מחוייב מיתה מיתוד מיתה.

THINKING IT OVER

- 1. Why did תוספות originally assume that שופך דם נקי was שופך דם נקי on account of ביטול מת מצוה and not because a קונה מקומו is קונה מקומו (as תוספות)?
- 2. What is the view of the ר"י מקורבי"ל concerning burying a מת מצוה in his place?¹³ If he agrees with תוספות, why is there a need for a different answer?

_

ברכות ז.ב. He was מחויב מיתה since he has lax in שימוש ת"ח. See מסכת ד"א זוטא ספ"ח.

 $^{^{13}}$ See שטמ"ק in the שטמ"ק and הפלאה.